

Ryhmä: 6

FCI:n numero: 217
Hyväksytty: FCI 22.9.2017
Kennelliitto 30.11.2017

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

BAJERINUVORISTOVIIHIKOIRA
(BAYERISCHER GEBIRGSSCHWEISSHUND)
Alkuperämaa: Saksa

1/6

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Íslands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

KÄYTTÖTARKOITUS: Baijerinvuoristovihikoira on erikoistunut sorkkaeläinten jäljestämiseen hyvin vaativissa olosuhteissa. Nämä ominaisuudet testataan rodunomaisessa käyttökokeessa.

FCI:N LUOKITUS: Ryhmä 6 ajavat ja jäljestävät koirat
Alaryhmä 2 jäljestävät koirat
Käyttökoetulos vaaditaan.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Kaikki jälki- ja vihikoirat polveutuvat ajavien koirien esi-isästä, brackesta. Puhdasverisillä ajokoirilla on jäljestystyöhön soveltuva erinomainen hajuaisti, ne ovat hyvin jälkivarmoja, erityisen innokkaita jäljestämään ja herkkähaukkuisia riistaa ajaessaan.

Aikoinaan ajueen luotettavimmat ja varmimmat koirat valittiin etsimään kytkettyinä riistan jälkiä. Kun jalostukseen käytettiin näistä koirista rauhallisimpia ja helpoimmin ohjattavia yksilöitä, saatiin aikaan maavainuisesti työskenteleviä jälkikoiria sekä haavoittunutta riistaa jäljestäviä vihikoiria.

Risteyttämällä sukulaisrotuja 1700-luvun lopulla ja 1800-luvun alussa saatiin aikaan nykyinen hannoverinvihikoira. Vuoden 1848 vallankumouksen jälkeen suuret metsästysalueet pilkottiin ja entisten ajometsästysmuotojen sijaan alettiin metsästäää väijyen ja passissa. Samoihin aikoihin myös ampuma-aseet kehittyivät entistä paremmiksi ja jäljestävää koiraa alettiin tarvita laukauksen jälkeiseen työskentelyyn.

Erityisesti vuoristoseuduilla tarvittiin kestäväää ja varmaa koiraa, joka oli erikoistunut luotettavaan kytkettyinä jäljestykseen ja jolla oli kuuluva haukku. Hannoverinvihikoira osoittautui liian raskaaksi näihin olosuhteisiin.

1870-luvulla paroni Karg-Bebenburg Reichenhallista jalosti linjakkaan, jalon ja kevyempirakenteisen vuoristovihikoiran risteyttämällä hannoverinvihikoiria punaisen vuoristoajokoiran kanssa tavoitteenaan yhdistää vaikeakulkuisessa vuoristo- maastossa työskentelyyn tarvittavat ominaisuudet. Nämä koirat syrjäyttivät tehokkaasti muut vuoristoalueiden metsästyskoirat, ja nykyisin baijerinvuoristovihikoira on ammattimetsästäjien ja metsänvartijoiden tyypillinen apulainen. Vuonna 1912 perustettiin rotuyhdistys, jonka kotipaikkana oli München. Se on Saksan ainoa virallisesti hyväksytty baijerinvuoristovihikoirien rotujärjestö.

YLEISVAIKUTELMA: Kauttaaltaan tasapainoinen, kevyehkö, keskikokoinen, erittäin liikkuvainen ja lihaksikas. Rungon pituus on säkäkorkeutta suurempi. Hieman takakorkea, ei liian korkearaajainen. Pään asento on selkälinjan tasossa tai hieman sitä korkeammalla. Hännän asento on vaakasuora tai hieman alaviistossa riippuva.

TÄRKEITÄ MITTASUHTEITA: Rungon pituus on 15-25 % säkäkorkeutta suurempi. Rintakehä ulottuu kyynärpäähän.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Rauhallinen ja tasainen, omistajaansa kiintynyt, voi olla varautunut vieraita kohtaan. Koiran tulee olla luontaisesti tasapainoinen, itsevarma, peloton ja helposti käsiteltävä, ei arka eikä aggressiivinen.

PÄÄ

Kallo: Suhteellisen leveä, hieman kaareutunut. Otsapenger on selvästi havaittava ja kulmakaaret hyvin kehittyneet. Niskakyyhmy on vain hieman korostunut.

Otsapenger: Erottuva.

Kirsu: Hyväkokoinen ja väriltään musta tai tummanruskea, ei liian leveä. Sieraimet ovat hyvin avoimet.

Kuono: Silmien alapuolelta hieman kapeneva, kallo-osan pituinen tai hieman lyhyempi ja riittävän leveä, ei koskaan suippo. Kuononselkä on hieman kyömy tai suoraa.

Huulet: Keskipaksut ja riippuvat. Suupielet ovat selvästi näkyvissä.

Leuat / hampaat: Leuat ovat vahvat. Täydellinen, säännöllinen ja täysihampainen leikkaava purenta ts. yläetuhampaat ovat tiiviisti alaeuhampaiden edessä ja hampaat ovat kohtisuorassa leukoihin nähden. 42 tervettä hammasta hammaskaavion mukaisesti. Tasapurenta on sallittu.

Posket: Vain hieman pyöristyneet.

Silmät: Kirkkaat ja ilmeeltään tarkkaavaiset, eivät liian suuret eivätkä liian pyöreät, väriltään tummanruskeat tai hieman vaaleammat. Silmäluomet ovat tiiviit ja pigmentoituneet.

Korvat: Melko pitkät, kuitenkin korkeintaan kirsun kärkeen ulottuvat. Korvat ovat raskaat, korkealle ja leveästi kiinnittyneet, pyöreäkärkiset ja riippuvat päänmyötäisesti laskostumatta.

KAULA: Keskipitkä ja voimakas. Hieman löysää kurkunalusnahkaa.

RUNKO

Ylälinja: Säästä takaosaa kohti hieman kohoava.

Säkä: Vain hieman erottuva. Kaula liittyy sulavasti selkään.

Selkä: Vahva ja joustava.

Lanne: Suhteellisen lyhyt, leveä ja erittäin lihaksikas.

Lantio: Pitkä, ei kovin viisto. Ihanteellinen kulma vaakatasoon nähden on 20–30°.

Rintakehä: Eturinta on kohtuullisen leveä ja hyvin kehittynyt. Rintakehä on muodoltaan soikea, syvä ja pitkä, ulottuu kyynärpään tasolle. Kylkiluut ulottuvat pitkälle taakse.

Alalinja ja vatsa: Alalinja nousee tasaisesti taaksepäin. Vatsa on hieman ylösvetäytynyt.

HÄNTÄ: Keskipitkä, korkeintaan kintereeseen ulottuva, korkealle kiinnittynyt ja asennoltaan vaakasuora tai hieman alaviisto.

RAAJAT

ETURAAJAT:

Yleisvaikutelma: Eturaajat ovat hyvin kulmautuneet ja edestä katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset, sivulta katsottuna hyvin rungon alle sijoittuneet.

Lavat: Viistot, taakse sijoittuneet ja voimakaslihaksiset.

Olkavarret: Pitkät. Lihakset ovat hyvin kehittyneet ja kuivat. Lavan ja olkavarren välinen kulma on 90–100°.

Kyynärpäät: Rungonmyötäiset, eivät sisä- eivätkä ulkokierteiset.

Kyynärvarret: Kuivat ja pystysuorat. Luusto on voimakas ja lihakset erittäin hyvin kehittyneet.

Ranteet: Voimakkaat.

Välikämmenet: Hieman viistot.

Etukäpälät: Lusikan muotoiset. Varpaat ovat selvästi kaareutuneet ja tiiviisti yhdessä. Päkiät ovat riittävän paksut, lujat, kestävät ja hyvin pigmentoituneet. Käpälät ovat yhdensuuntaiset sekä liikkeessä että seistessä, eivät ulos- eivätkä sisäänpäin kääntyneet. Kynnet ovat mustat tai väriltään tummanruskeasta ruskeaan.

TAKARAAJAT:

Yleisvaikutelma: Takaraajat ovat voimakasluustoiset, hyvin kulmautuneet ja takaa katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset.

Reidet: Leveät ja hyvin lihaksikkaat.

Polvet: Vahvat, polvikulma on 100–110°.

Sääret: Suhteellisen pitkät, lihaksikkaat ja jänteikkäät.

Kintereet: Vahvat.

Väliljalat: Lyhyet ja pystysuorat.

Takakäpälät: Lusikan muotoiset. Varpaat ovat selvästi kaareutuneet ja tiiviisti yhdessä. Päkiät ovat riittävän paksut, lujat, kestävät ja hyvin pigmentoituneet. Käpälät ovat yhdensuuntaiset sekä liikkeessä että seistessä, eivät ulos- eivätkä sisäänpäin kääntyneet. Kynnet ovat mustat tai väriltään tummanruskeasta ruskeaan.

LIIKKEET: Maatavoittavat, suorat, yhdensuuntaiset ja keveän joustavat. Etuaskel on pitkä ja takaraajoissa hyvä työntö. Koiran työskennellessä mieluisimmat askelajit ovat käynti ja laukka.

NAHKA: Vahva ja tiiviisti rungonmyötäinen.

KARVAPEITE

Karva: Tiheää ja rungonmyötäistä, kohtuullisen karheaa ja vain hieman kiiltävää. Karva on hienolaatuisempaa päässä ja korvissa, karheampaa ja pitempää vatsassa, raajoissa ja hännässä.

Väri: Syvänpunainen, saksanhirvenpunainen, punaruskea tai kellanpunainen. Väri voi myös vaihdella kalpeankeltaisesta sämpylänkeltaiseen, olla punaharmaa kuten saksanhirven talvikarva, olla juovikas, tai värin seassa voi olla tummia päistärkarvoja. Perusväri on syvin selässä. Kuono ja korvat ovat tummat. Hännässä on yleensä tummia päistärkarvoja. Pieni vaalea rintaläikkä (ns. ajokoiran tähti) on sallittu.

KOKO JA PAINO

Säkäkorkeus: Urokset 47–52 cm
Nartut 44–48 cm.

Kummallekaan sukupuolelle ei sallita poikkeamia ylös- eikä alaspäin.

Paino: Suhteessa säkäkorkeuteen, uroksen ihannepaino 20–30 kg, nartun 17–25 kg.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellä mainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen ja sen vaikutukseen koiran terveyteen ja hyvinvointiin sekä kykyyn toimia perinteisessä käyttötarkoituksessa.

VAKAVAT VIRHEET:

- hyvin riippuvat silmäluomet
- selvästi notko tai köyry selkä
- voimakkaasti sisä- tai ulkokierteiset kyynärpäät
- voimakas takakorkeus
- hyvin litteä tai tynnyrimäinen rintakehä
- seistessä tai liikkeessä ahdasasentoiset, pihtikintuiset tai länkisääriset takaraajat
- liian hienolaatuinen tai ohut karvapeite
- selvät poikkeamat yllä kuvatuista väreistä; musta väri punaruskein merkein
- lihanvärinen kirsu

HYLKÄÄVÄT VIRHEET:

- vihaisuus tai liiallinen arkuus
- selvästi epänormaali rakenne tai käyttäytyminen
- epäselvä sukupuolileima
- liian suuri tai pieni koko
- muu kuin rotumääritelmän hyväksymä väritys
- virheellinen purenta: ylä- tai alapurenta, vino purenta, harva purenta, epätasainen hammasrivi, osittainen tasapurenta
- hammaspuutokset (lukuun ottamatta P1-hampaita); M3-hampaat on oltava
- sisä- tai ulkokierteiset silmäluomet (entropium tai ektropium)
- synnynnäinen nikamavika hännässä

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittynyttä kivestä täysin laskeutuneina kivespussiin.

Jalostukseen tulee käyttää vain toiminnallisesti ja kliinisesti terveitä, rakenteeltaan rodunomaisia koiria.